

más, mint...”) újra felfedezi, hogy az élet minden kisszerűségével és borzalmával együtt is szép, s nem az a kunszt, ha lemeztelenítünk valamit, hanem ha meztelenül is szépnek látjuk, érezzük magunkat és a világot. Hrabal számára, akárcsak Pepin bácsi számára, egy nemi szerv mindig van olyan szép, mint Edison agya.

Olvassuk el a *Mintakollekció nincs. Mathias* c. versciklust vagy a *Színnyomatok* c. szonettfüzért. Az egyik azt mondja el (erről a *Životopis trochu jinak* – Életrajz, kicsit másként c. könyvében maga a szerző számol be), hogy a költő teherbe esett kedvese elveteti a magzatát, s megtáviratozza a volt apajelöltnek (a vers furcsa címe tkp. a távirat szövege), hogy mindketten gyilkosok; a másik kompozíció egy szép, hideg és könyörtelen lányról szól, akibe a költő menthetlenül szerelmes, s ez a szerelmi kapcsolata is tragédiával végződik.

Erről szólnak ezek a versek?

Nem, nem erről szólnak.

Arról szólnak, hogy a zúgó, kavargó, vad nagyvárosi kozmosz, a permanens teremtés, nemzés, születés részeként látott borzalom, az élet részeként felfogott halál, a *tragikum* is lehet felemelő.

S arról, hogy a vers, a szonett, az alkotás akkor is szép, ha a rútról szól.

Mint Chagall szerelmesei, akik sohasem szépek, de mindig repülnek.

